

[Lisbet Hindsgaul.]

haaber dog, det er et Undtagelsestilfælde, selv om jeg maa indrømme, at det var et meget stort Tal, der her var Tale om.

Naar jeg saa stærkt har understreget Betimeligheden af den praktiserende Læges Ret til vederlagsfrit at behandle Kønssygdomme, er det ud fra den Overbevisning, at det, der er af saa afgørende Betydning i dette bestemte Forhold, er Tillidsforholdet; Samarbejdet mellem Læge og Patient; der i dette ulykkelige Tilfælde kan blive afgørende for, at Patienten tidligt kommer til den nødvendige Behandling. Som det allerede er nævnt, kan der ventes nedsat et Udvalg til Behandling af Lovforslaget, og jeg vil være meget taknemmelig, om der i dette Udvalg kan blive Lejlighed til at drøfte Lovforslaget meget indgaende. Jeg vil gerne gentage vedrørende den Hjælp, man fra Socialraadgiverne maatte kunne faa paa dette Omraade, at jeg naturligvis ikke har tænkt mig, at Socialraadgiverne skulde ansættes som et særligt arbejdende Organ beskæftigende sig med Kønssygdommes Opsporing og Helbredelse; jeg har kun tænkt mig — hvad den højtærede Minister ogsaa understregede i sin Tale —, at Socialraadgiverne ved den intime Kontakt, de meget ofte har med de forskellige Hjem, vilde kunne blive en udmærket Støtte for Lægerne paa dette særlige Omraade.

Jeg vil gerne paa ny takke den højtærede Indenrigsminister for den omhyggelige Besvarelse af mit Indlæg.

Anna Westergaard: Jeg kan ikke indse, at der skulde være Tale om nogen Begrebsforvirring hos mig som Grundlag for Kravet om, at de private Læger skal have Adgang til at behandle for offentlig Regning, og jeg synes for øvrigt, at Argumenterne mod denne Fremgangsmaade er angribelige. Man synes at glemme, at der ikke er noget som helst i Vejen for, at den private Læge behandler for disse Kønssygdomme, naar blot Patienten selv betaler; i saa Tilfælde bliver der ikke spurgt om Dygtighed; de kan godt behandle, og det gør de, det forbydes ikke. Med Hensyn til Kompetencen er der meget stor Uenighed mellem Lægerne. Hvad angaar den økonomiske Side af Sagen, vægrer jeg mig længst muligt ved at tro, at de danske Læger skulde misbruge en Lov som denne. Saa vidt mig bekendt har Den almindelige Danske Lægeforening fremsat Forslag om, at Betalingen for disse Behandlinger skulde fastsættes af Indenrigsministeren, for de praktiserende Lægers Vedkommende efter Forhandling med

Den almindelige danske Lægeforening — det vilde altsaa rimeligvis blive den samme Betaling, hvad enten Behandlingen skete hos den ene eller den anden Læge. Men det kan vi jo komme nærmere ind paa i Udvalget, saa der er vel ingen Grund til at fordybe sig mere i det her. I Virkeligheden er vi vel nok enige om selve Maalet, men om det er Vejen at gaa, som her er foreslaaet, maa det være tilladt at have nogen Tvivl om. Selv om der kan citeres en Læge og maaske flere, som er ganske enige med den højtærede Indenrigsminister, er det sikkert ikke vanskeligt at faa Læger til at tage det modsatte Standpunkt; den danske Lægestand er ganske uenig i dette Spørgsmaal.

Indenrigsministeren (Kjær): Da det ærede Medlem Frk. Anna Westergaard talte første Gang, opstillede hun Spørgsmaalet, om det vilde være rigtigt at fremme en Udvikling, hvorefter alene Embedslæger havde Ret til vederlagsfri Behandling. Jeg kunde ikke forstaa det, og jeg tror næppe, andre ærede Medlemmer kunde forstaa det paa anden Maade, end at det skulde være en ny Tilstand, man gik frem til, bort fra den hidtidige Tilstand, og det kalder jeg at gøre sig skyldig i Begrebsforvirring.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lægestandens Uenighed er det dog notorisk, at den Mand, som Lægeforeningen har udpeget, og som man formentlig mente var ganske særlig sagkyndig paa dette Omraade — hvorfor skulde man ellers udpege ham til Medlem af Udvalget — har sagt, at kun Embedslæger, visiterende Læger og Klinikker bør have Ret til at behandle vederlagsfrit, medens jeg nok har hørt noget om, at Lægeforeningens Formand har meddelt Udvalget, at det var han ikke enig i. Spørgsmaalet bliver imidlertid til syvende og sidst det, om Lægestanden i Bedømmelsen af hele dette Forhold kan siges at være ganske uvildig. Jeg tror det ikke.

Anna Westergaard: Jeg kan stadig væk ikke tage saa forfærdelig højtideligt paa Spørgsmaalet om de enkelte Lægers Kompetence, men det kan jo være, jeg kommer til det, naar vi har behandlet Sagen i Udvalget. Det er dog saadan, at Antallet af visiterende Læger, vi har nu, langtfra er tilstrækkeligt, det fremgaar af den røde Betænkning, og man skal, som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, uddanne en hel Del flere, end der er nu. Den omtalte Tilstand